

кыты Идолзтз Вилз. Заповѣдало сѧ и Даніилъ, да сѧ поклони на тоѧ богз; а той, азз рѣкѧз сѧ не кланѧмз на Идолы направены сз ржцѣ, нз живомъ Богъ на небето, и земаѧта; че какз? (мъ отговорилз царѧтз сз гнѣвз) та не ли ти сѧ види Вилз да е живз богз, който изада, и испива по толко сѣкой день? Засмѣлз сѧ Даніилз на това, и царю, мъ отговорилз, не дѣй сѧ лзга, тойзи не е живз богз; това е единз Кѡмирз бездѡшенз, безз животз, безз сила; той е отз взнз отз мѣдъ, отз вжтрѣ е глина; той нѣма никое дѣйствиѣ, нито гѡде, нито піѣ. Семидалзтз, овциты, и вѡното, изадатз, и испиватз жьрцити, които сж седемдесѧтз дѡши освенз женыты, и дѣцѧта, които презз ѣдны скрышны врата влизатз ноцѡж вз храма: „И речѣ Даніилз смѣѧсѧ: не заблѡждѧй Ѣ царю! сѣй ѡзвнѡтрѣ ѡвѡ ѣсть в рѣніѣ, ѡ внѣ же мѣдъ, ѡ не гѡдѣ никогдѧ же.“ И дѣйствително таквазъ прелестъ открьлз Даніилз, защото, като останѧлз вжтрѣ вз капицето заедно сз царѧтз накаралз да посыпатз на сѣкадѣ пепелз, безз да видѧтз това жьрцити, които си были отишли на кжцыты. Презз ноцѡ-та тѣ по обычаѡ си вѧѣзли презз скрышныты врата вз капицето, и изѣли, и испили сичко. На сзлмѡванкѣ, цомз дошѧлз царѧтз, Даніилз мъ показалз стѡпкыты имз, които личели на пепелзтз, и отз това разбралз царѧтз измамѧта, и жьрциты ѡбо исклалз, а Идолзтз далз Даніилъ, за да го строши, какз-то и го строшилз, и сзсыпалз капицето мъ заедно: „И ѡвѡ ѡ царь, ѡ дадѣ Вѡла Даніилъ, ѡ ѡпровѣрже ѣгѡ, ѡ свѧтилище ѣгѡ.“(1) Нз при всичко това и царѧтз, и Вавилѡнѧнети сѧкали, че Вилз е живз богз, а той е былз единз кѡмирз отз взнз мѣденз, и отз вжтрѣ глиненз, цѣлз мьртзвз.

Ѣщето заблѡжденіѣ имамы и ныѡ клѣтници. Ныѡ имамы, че вѣрата нашѡ е живѡ, а тѡ е мьрткѡ, защото е безз дѣла; отз взнз сѧ вижда мѣдъ, и показкѡ ѡжъ какво-годѣ на гледз отз вѣра; отз вжтрѣ глина, дѣлата нѣмѡтз никѡѡ честь, и достоинствѡ. Отз взнз Христѡани, отз вжтрѣ, ѡ колко различны! вз сребролюбѡето Иудеи, вз погыбель-та гѡзычници, вз стремленіѡето на страститы пѡ-горни и отз безсловесныты довытзци, и отз звѣрѡветы. Отз взнз на гледз ныѡ дохождамы вз черквата, ныѡ постимз, ныѡ сѧ исповѣдвамы, и понѣкогѡжъ сѧ причѡщавамы; тыѡ до тѡѡка сж мѣдъ, коѡто показкѡ

(1) Даніил. гл. 14, ст.